

so zastopali skoro vse meni znane stanove, le od vojaškega ni bilo ne duha ne sluha. Takega razločka menda vendar ne bode v nebesih? Bog ne daj! Popoludne ob treh je bil skupen obed za častnike, pripravljen pri tukajšnjem mesarju in edinem gostilničarju. O tem možu sem uže v Oseku po novinah čital, da je hotel nedavno svojo ženo zaklati. V Vuko dospevši zvedel sem koj, da je ta vest sicer žalostna ali resnična. Zunanost tega gospodarja res ni prikupljiva. Lasje so mu kodrašti, čelo temno zgrbančeno, oči nemiruo semo tamo švigajoče, mršave brke pod nosom, kakor ostru krtača, in kedar se posilno nasmeji, zdi se ti, da vidiš zobe — tigra, krvoloka. Žena njegova, kterej je z nožem vrat globoko prerezal, ležala je ranjena in bolna, v licu bleda kakor zid, ravno pri onem posestniku, pri katerem je bilo meni stanovanje odločeno. Učitelj sosedne občine, vprašan, kako se morejo take reči pri bogatej hiši goditi, mi je hladnokrvno odgovoril: kakov mož, takova žena. Eden greši na tej strani, drugi na drugej. Vrhu tega še mož, kakor mesar, ne pozna razločka med človekom in živadjo. Kakor, če se je pripravljaj, da zakolje tele, tako si je tudi priredil nož, ko je zgrabil ženo in jej zasadil jeklo v vrat, kateri bi njej bil brez dvombe odrezal, ko bi ne bili reve domači ljudje divjaku iz krempljev iztrgali. Kaj ne, da je bilo veselje obedovati pri takem osterijašu, kterege so imeli čez dva dni žandarji odgnati, ter ga izročiti pravici v železne roke? Pili smo slabo, a jedli še slabeje, zato pa tem draže plačali. Dva dni me je po teh prestanih jedilih glava bolela; kako se je denarnej mošnji godilo, nečem niti besedice žgniti. Po obedu stopim po vasi, da si jo nekoliko ogledam. Vuka steje okoli 60 hiš in 600 prebivalcev in leži v prijazni dolini ob pritoku „Vuka“, ki je bila neki iz Rimljanom znana (fluvius Hialca) radi svojih močrjav. Napenjali so vse sile, da jih usuše in rečice urelijo. Starin iz onih davnih časov nahaja se nekje še obilo v tej okolici. V poznej dobi, posebno na turškega nasilstva in gospodarstva, zane-marjena so bile naredbe rimske, in Vuka je zopet postala velika nadloga za te kraje. Na sredi dolge vasi stoji majhna sv. Jožefu posvečena cerkvice, podružnica fare Ponitovce. Revna je in prav potrebna poprave, ki se bode k letu pričela po sodbi in nadah njenega cerkovnika. Po vrtovih so razna drevesa kar pokala in se šibila najlepšega in najplemenitejšega sadja.

Drogga dne 31. julija na prelepi god sv. Ignacija mislili smo ob petih zapustiti Vuko. Ali ko se prebudimo, dežilo je, ali kakor pravijo Slavonci: padala je kiša, kakor bi lilo iz škafa. Da si le spod kapa stopil, bil si moker ko miš. Na česti se ti je vdiral, da bi si lahko obe nogi spalnil. Vojaki pešaki so gazili po debelem blatu, kakor po visokem snegu. Vse obnebj je bilo je edna črna mekla, ki nam je protila popolnoma pot za-

staviti. Kteri smo sedeli na vozovih, tiščali smo se drug k drugemu, govorili pa nič. Vsak je pre-mišljeval le svojo osodo in le lastnim vsakojakim mislim se udajal ne maraje za sotovarše, ki so zaviti v težke plajšče in smrdljive dežne kabanice kručali na svojih sedežih, kakor ponočni strahovi. Lepe kraje, kakor: Širokopolje, Sanico in druge smo zadeli, ali v takem neugodnem vremenu nismo se za nje niti zmenili ne. O poludne došli smo lačni, od glave do nog blatni in mokri, nekateri celo bolehati v Djakovar. Vsak je skušal, da pride brž ko brž pod streho. Vsaj ni hotelo silno de-ževje niti za minutico prenehati. Mestjani so gle-dali kroz line, vrata, strešna okna, kroz hodnike in koridore ter so nas srčno omilovali. Hvala Bogu! jaz sem kmalu pregazivši dolgo blatno ulico našel svoje stanovanje, ki mi je bilo odločeno pri vrlem mestnem župniku in dekanu, doktorju bogoslovja in modroslovja g. Voršaku, kterege ljubeznjivi starši so me lepo sprejeli in še lepše pogostili, tako da sem si v kratkem sključene ude poravnal. Učeni g. parok (župnik) je študiral 7 let v Rimu, kder je njegov brat, marljiv hrvatski pisatelj, kanonik v zavodu sv. Hieronima. Pri sinu v Djakovaru stanujeta stara oče in mati, — presrečna roditelja, ki imata tako izgledne otroke. Tretji sin je bogat in čislán trgovec v Beču; hčer edina pa vestna učiteljica v Oseku. Družina je iz mesteca Iloka doma in se piše pravo Dvoršak; nemški bi bilo Hofbauer. Sloviti menih Klement Maria Hofbauer, ki je toliko let na Dunaju blaženo deloval, zame-nil je svoje slavjansko ime Dvoršak v nemško Hofbauer. G. župnik zajedno škofovski svetovalec ima izbornu knjižnico, v kterej najdež najzname-nitejša stareja in noveja slovstvena dela za vse stroke bogoslovskih ved, modroslovnih znanostij pa tudi za druge študije. Drago mi je bilo muditi se v teh prostorih, kder so se leskatali raz čednih polie velecenji duševni proizvodi nedosegljivih cerkvenih velikanov in mojstrov, pred kterimi velja: humiliate capita vestra, ponižajmo svoje ohole prazne glave. Proti večeru se je k sreči nebo zve-drilo. Zato se podam z g. župnikom v novo stolno cerkvo Djakovačko. O krasota in divota, ki ma-mite in jemljete človeku pogled! Tukaj se mora vsakdo počutiti navdušenega, zavzetega za čast in slavo božjo. (Dalje prih.)

Smešničar I. Kateket vpraša otroke v šoli: „Kako so pa vedli modri na jutrovem, da je rojen Odrašnik svetá?“ Brž se eden fantov odreže: „V kolendar so pogledali.“ — J. U.

Razne stvari.

(Milostljivi knez in škof) so 40 fl. od obresti 1000 fl. kateri znesek so družbi duhovnikov darovali, vendar podeljenje sebi pridržali, podarili č. g. G. Zabukošku, župniku v Žičah, ki za blagodušni dar javno izreka svoje najprisrčnišo zahvalo!

(*Svitli cesar*) so po povodnji nesrečnim Logačanom na Kranjskem podarili 3000 fl.

(*Lehko hrvaščine naučiti*) zamore se, kdor si naroči „Novicam“ ali „Slov. Gosp.“ podobne „Pučke Novine“ v Zagrebu. List izhaja vsako soboto na celi poli in stane za $\frac{1}{4}$ leta 1 fl. 15 kr.

(*Grof Nugent*) grajšček v Haus am Bacher pri Mariboru je na sveti den 36 ubogih šolarjev iz Hoče in Slivniške fare z novimi oblačili oblekel in tudi lepo pogostil. Bog plati!

(*Iz Dola pri Hrastniku*) poizvemo, da je tamošnji pridni župan, g. France Drnovšek umrl. Županil je 28 let, ves čas od l. 1850. Naj počiva v miru!

(*Drameljska župnija*) razpisana je do 25. jan. t. l.

(*Č. g. Fr. Ozmeč*) je imenovan za župnika pri sv. Mariji v Wurmbergu.

(*Spremembe pri učiteljih.*) G. Luka Lautar, učitelj na pripravnišću v Mariboru dobil je 1. peteroletnino, v Šoštanjju osnovali so obrtnijski kurz.

(*Za družbo duhovnikov*) so vplačali č. gg. Beljšak 11 fl. (ust. dpl.), — Vraz Jož. 10 fl. (ustn. dpl.), — Žebel 11 fl. (ustn. in letu. dpl.). — Cobelj 11 fl., — Kocuvan 12 fl., — Pirkovič 5 fl., — Kolarič 3 fl. — Letnino so vplačali: Hribovšek 2 fl. Vraz Janko, Ferik Mat., Zabukošek, Žičkar, Brglez in Feuš po 1 fl.

Listiš uredništva. Dopisi iz Slov. Bistrice in Ribnice prihodnjič, dopis od sv. Vida pri Ptujju se ne objavi, ker bi celo faro prav nepotrebno razžalil. G. C. Spremembe v Lav. škofiji objavljamo vselej, kedar je takih kaj. Neimenovani v R. Dražbe tirja mnogo naročnikov. Vi jih nečete. Vsem ne moremo ustreči!

Loterijsne številke:

V Trstu 28. decembra 1878: 41, 50, 39, 37, 75.
V Lincu " " " " 30, 19, 40, 41, 13.
Prihodnje srečkanje: 11. januarja 1879.

PONUDBA.

Dve deklici, gospodični se sprejmete na prekrbovanje in poduk v šivanju in risanju za prirezovanje, v izdelovanju perilne in druge obleke. Kdor želi, se mu tudi obleke prirežejo in zložijo. Obleči za deželo izdelani iz seboj prinošene robe se prodavajo po 2 fl. in više. Ondi se dobivajo tudi obrazci za prirezovanje. V Mariboru, Schillerstrasse št. 6 pritleh, na desni strani od velikih vrat!
3-3

Medicine in kirurgije doktor, g. Gorišek,

daje na znanje, da je od vojakov, kjer je kot nadzdravnik služil, nazaj prišel in bo kakor poprej v svoji hiši št. 103 na velikem trgu v Celju zdravil vsakovrstne bolezni.

NAZNANILO.

Podpisano ravnateljstvo si dozvoljuje p. n.

društvenikom vzajemne zavarovalnice v Gradcu

uljudno naznaniti, da se vplačevanje društvenine za leto 1879 prične 1. januarja 1879, katero zamorejo vselej poravnati ali pri ravnateljstvenki blagajnici v lastni hiši zavoda v Gradcu, Sackgasse h. št. 18/20., ali pa pri distriktnih komisarijih.

Tisti p. n. društveniki, kateri so svoja poslopja uže l. 1877 dali zavarovati in še dalje pri našem zavodu zavarovani biti namislijo, dobijo delež od v imenovanem letu prigospodarjenega dobička, vsak po 10% ali deset odstodkov od društvenine za leto 1879 predpisane, tako da bo

vsak taki zavarovanec leta 1879 za 10% znižano društvenino imel plačati.

Ob enem priporočuje ravnateljstvo

zavarovalni oddelek za pregibne reči

ter svetuje proti ognju zavarovati: pohištva, živino, zrnje, seno, mašine, vsakovrstne pridelke, zaloge blaga itd. potem zavarovanje zreal zoper poškodovanje po ognju ali po vbitju!

Ravnateljstvo

vzajemne zavarovalnice proti ognju
v Gradcu.